

NIEUWSBRIEF ZOMER 2026

Nu de temperaturen hier regelmatig wedijveren met die in Nicaragua is het niet moeilijk om in tropische sferen te geraken. Wat past daar beter bij dan een zomerse nieuwsbrief over ons grootste project, Inhijambia, met zowel positief nieuws als een herhaalde oproep voor additionele steun. Verder laten we dit keer de drijvende kracht achter het werk van Inhijambia aan het woord, over haar drijfveren en dromen.

Doneer nu!

Vanuit **Inhijambia** (zie kader) ontvingen we goed nieuws in drie delen:

De Duitse ambassade betaalt een opknapbeurt en nieuwe hardware voor het computerlokaal, een Luxemburgse dansschool gaat het danslokaal en de danslessen ondersteunen, en de kinderen van Inhijambia ondernemen activiteiten met de kinderen van een van de meest prestigieuze scholen van het land (waarbij de onderlinge sportwedstrijd alvast gewonnen is door Inhijambia).

Het computerlokaal krijgt een opknapbeurt

Helaas blijkt het wederom makkelijker om steun te mobiliseren voor dit soort concrete verbeteringen dan voor de reguliere begroting. Het initiële voorstel aan de Duitse ambassade omvatte ook financiering voor dagelijkse operationele kosten, maar dit soort uit-

Inhijambia

Het grootste deel van de donaties gaat al jarenlang naar **Inhijambia**. Deze organisatie vangt straatkinderen op en helpt ze naar een betere toekomst. Het werk begint op de vuilnisbelt van de Mercado Oriental in Managua, de grootste markt in Latijns-Amerika. Hier wonen gezinnen die proberen te overleven door het scheiden van afval. Kinderen werken van jongs af aan mee. Het is een gevaarlijke omgeving. Meisjes staan bloot aan seksueel geweld, jongens eindigen vaak als lijmsnuiver.

Inhijambia vangt jaarlijks ca. 60 van deze kinderen van 4 tot 10 jaar oud op en probeert hen los te weken uit hun zorgwekkende omstandigheden. Een groot deel van deze kinderen stroomt op een gegeven moment door naar fase 2, voor kinderen van 10 tot 18 jaar. Hier krijgen de kinderen in een dagopvang buiten de Mercado Oriental activiteiten aangeboden die structuur bieden en waarmee ze sociale vaardigheden en zelfvertrouwen opbouwen. Daarnaast gaan ze dagelijks naar school. In deze 2e fase worden op één locatie 70 meisjes en op een andere plek 40 jongens opgevangen en begeleid. Stichting Monimbó ondersteunt hierin de meisjesopvang.

Het project is zeer succesvol; de meeste kinderen voltooiën in de 3e fase uiteindelijk een beroeps- of academische opleiding en velen blijven nog jarenlang (als vrijwilliger of betaalde kracht) aan Inhijambia verbonden.

gaven wordt niet gedekt met de Duitse hulp. De begroting sluitend krijgen is nog steeds een enorme uitdaging en door een veranderde betalingsfrequentie van de grootste financier uit Luxemburg is de kas op sommige momenten gewoon leeg. Wij hebben onze steun voor de tweede helft van dit jaar naar voren gehaald om te zorgen dat de nodige betalingen voor eten en salarissen gedaan kunnen worden. De noodkreet vanuit Inhi-jambia richting einde van het jaar voor additi-onele steun kan haast niet uitblijven, dus elk beetje extra hulp van onze donateurs is meer dan welkom!

Interview met Mirna – Pasar la voz

Tijdens het bezoek van Bert en Barbara aan Inhi-jambia, afgelopen najaar, heeft Bert een interview met Mirna gehouden. Mirna is de oprichtster en directrice van Inhi-jambia, door de kinderen liefdevol aangesproken met mamita (mamaatje). Het interview bevestigde het beeld van een krachtige, sociaal bewogen en inspirerende vrouw. We bekijken nog wat we met het beeld- en geluidsmateriaal gaan doen, maar hieronder delen we alvast een paar citaten uit de antwoorden van Mirna.

Interview met Mirna

Over haar persoonlijke achtergrond en motivatie:

“Ik ben Mirna Sánchez, psychologe en dochter van geweldige ouders. Mijn vader was iemand met een enorm groot hart. Ik ben geboren en

opgegroeid in een bloedige dictatuur en ik herinner me dat onrechtvaardigheid me al van jongs af aan raakte en dat ik iedereen hielp die ik kon helpen.

Later, toen ik naar de universiteit ging, groeide mijn sociale bewustzijn, omdat er veel werd gesproken over onrechtvaardigheid en over alle misdaden die toen plaatsvonden.

Daar ben ik gegroeid als persoon, als mens. En nadat ik mijn studies had afgerond, had ik het grote geluk functies te mogen uitoefenen waarin ik iets mocht beslissen. Ik heb mezelf altijd toegestaan de meest kwetsbaren te helpen. Zo verliep mijn professionele loopbaan.”

Mirna legde uit dat ze voor ze Inhi-jambia oprichtte, eerst werkte voor een vergelijkbare organisatie, en alle plekken bezocht op de Mercado Oriental waar straatkinderen verbleven. Hoewel ze altijd met kwetsbare mensen had gewerkt en zich om de armsten bekommerden, was deze ervaring van een andere orde.

Over armoede in alle betekenissen van het woord:

“Het was alsof die jongeren leefden als ratten, in afwateringskanalen, in gaten, op vuilnisbelten.

Ik was voortdurend op zoek en voor mij was het een compleet nieuwe ervaring. En wanneer mensen zoals jullie die werkelijkheid zagen, dacht ik bij mezelf: “Als het mij al zo raakt, hoeveel moet het hen dan wel niet raken?”

Daar begreep ik dat wat ik vroeger ‘armoede’ noemde, inderdaad armoede was, maar dan een gebrek aan economische middelen. Hier ging het echter om armoede in alle aspecten: geen recht hebben om te dromen omdat je vleugels al worden afgeknipt nog vóór je geboren wordt. Het was extreme ellende in de breedste zin van het woord.”

Omdat de organisatie waar ze voor werkte, ophield met het opvangen van straatkinderen, is Mirna daar uiteindelijk weggegaan. Ze wilde de kinderen niet in de steek laten en is, eerst uit eigen zak en al snel ook met finan-

ciële ondersteuning van mensen uit de VS en Canada, hulp blijven bieden. Zo is Inhijambia ontstaan.

Gevraagd naar wat haar het meeste vreugde geeft in dit werk, en wat het de moeite waard maakt om door te gaan:

“Wanneer een van hen haar universitaire of technische studies afrondt en zelfstandig wordt, dan is dat het gelukkigste moment van mijn leven. Dan verdient ze haar eigen geld zonder afhankelijk te zijn van seksuele gunsten of vernederende voorstellen van een baas. Geen medelijden, maar waardig en eerlijk werk. Dat is de grootste droom.

Er zijn veel kleine vreugdes. Veel meisjes komen hier blootsvoets aan. Wanneer ze naar school gaan, verdragen ze gesloten schoenen niet en dragen ze sokken met sandalen. Maar langzaam beginnen ze echte schoenen te dragen. Wanneer ik hen met hun schoolschoenen zie, maakt me dat gelukkig. Dat is een kleine vreugde; de grote vreugde is wanneer ze zelfstandig worden.

Ook de moeders zien groeien en sterker worden geeft me vreugde. Soms zeggen ze: “Gisteren wilde ik mijn dochter slaan, maar ik heb het niet gedaan door wat ik hier geleerd heb.” Dan voel je dat de boodschap aankomt. Want ook de moeders krijgen begeleiding. Een sterke moeder zien is mooi, omdat we zo geweld helpen overwinnen.”

Ook de moeders krijgen begeleiding

Over haar grootste droom:

“Iets wat we al jaren toepassen is ‘Pasar la voz’ (‘de boodschap doorgeven’). Dat heeft veel resultaat opgeleverd omdat de meisjes onderricht krijgen over verslavingen, planning en an-

dere thema’s die aansluiten bij hun dagelijks leven. En zij geven die kennis altijd door. Ze hebben geleerd dat ze wat ze hier leren moeten delen met andere meisjes, ook als die geen deel uitmaken van Inhijambia: vriendinnen, kennissen, wie dan ook. Hetzelfde doen we met de moeders vanaf het begin.

We voelen dat we nu de vruchten beginnen te plukken. Onlangs werd een meisje verkracht, en een ander meisje dat vroeger hetzelfde had meegemaakt bracht haar naar ons en zei: “Ze wil dat ik het vertel. Ze maakt hetzelfde mee als ik vroeger: ze wordt elke nacht verkracht.” En ik zei tegen haar dat haar stem waarde heeft, dat ze het stilzwijgen moet doorbreken.

Mijn droom is dat die groep moeders en kinderen uitgroeit tot een leger van meisjes en moeders die ‘de boodschap doorgeven’.

Want tegenwoordig werken we in alle wijken die zich in een sociaal-economisch kwetsbare situatie bevinden, terwijl we vroeger enkel actief waren rond de Mercado Oriental. Door ‘het door te geven’ zal er minder geweld zijn, minder misbruikte meisjes, minder lijden en minder pijn. Dat is mijn droom: blijven leren hoe ze de boodschap kunnen doorgeven”.

Over wat ervoor nodig is om die droom waar te maken:

We moeten de psychologen kunnen blijven betalen, en dat wordt steeds moeilijker. Zij zijn het die lesgeven, gesprekken voeren en de meisjes en ouders begeleiden.

En tenslotte richtte Mirna zich rechtstreeks tot onze donateurs:

“Ik vraag jullie om Stichting Monimbó te blijven steunen, want via hen bereikt de hulp ons en dankzij hen heeft Inhijambia kunnen blijven bestaan.

Enkele jaren geleden hadden we te maken met een sociopolitieke crisis, waardoor veel organisaties ons verlieten. Slechts enkelen bleven en begrepen dat de mensen die wij begeleiden niets te maken hebben met die conflicten.

Daarom vraag ik jullie Stichting Monimbó te helpen, om samen mooie sporen achter te laten, om samen vuurvliegjes te zijn die licht brengen in die donkere en verdrietige levens, in die gebroken zielen.

Laten we hen samen helpen herstellen. Want zelfs één euro die jullie doneren betekent voor ons echt enorm veel."

Uw steun blijft onmisbaar

Het moge duidelijk zijn dat we alle hulp kunnen gebruiken om het goede werk van Inhijambia te blijven steunen. We zijn blij met alle giften die we de afgelopen tijd hebben ontvangen en zijn ondertussen hard op zoek naar extra donaties en nieuwe donateurs. Mogen we hierbij ook weer op u rekenen?

Vindt u net als wij dat het de moeite waard is lokale initiatieven ter verbetering van de leefomstandigheden te steunen, aarzel dan niet, en stort uw gift, klein of groot, eenmalig of periodiek, op **IBAN NL92 INGB 0007 5426 36** t.n.v. Stichting Monimbó te Rijswijk.

Goed om te weten: van iedere donatie gaat 99,5% rechtstreeks naar onze projecten. De overige 0,5% zijn bankkosten.

Snel iets bijdragen? Scan dan de QR code, of [klik hier](#).

Bedankt!

Stichting Monimbó

Joost van Grieken
Eva Maria Roes
Bert van Grieken
Hugo Moreno